

Karácsonyi Zsolt
A MAROS ÁTÚSZÁSA

Mert annyira divatos immár, hogy anyánkról,
apánkról, öregapánk vasalatlan ingéről
feltárulkozva nyögjük el szavunk, megpróbáltam
tartózkodni tőle, megpróbáltam elhatárolódni
az őszinteségtől, mint annyi mindentől, oly sokan,
de nem megy, sehogy sem akar sikerülni.
Van benne valami vonzó, valami szép,
és be kell vallanom: kétségtelenül nőies,
és csakis ezért engedem közel magamhoz,
mint a Marost nyaranta, amikor még lehetett
fürödni benne, és éppen akkor, amikor még
fürödni lehetett benne, amikor tizenöt éves voltam,
tehát az első versbe tördelt sorok megírása idején,
bevallom: átúsztam a Marost a többiekkel,
mert május elseje volt, és ilyenkor,
még a szemüvegesek, a csonka-bonkák,
a féleszű, debil kiskretének (akik majd
a kimaradásról úgyis hazudnak valamit otthon),
egyszóval ők is pontosan tudják,
hogy a Marost márpedig át kell úszni,
és senki sem figyel az őszinteségre,
csak Aradnál a vasúti híd melletti
vízfelületre, ahol kevés az örvény,
s a túlsó partról a csajokra visszanezve
egyikünk megállapítja, hogy az apró mellekre
20 év múlva nem hat majd úgy a gravitáció –
és erről sem beszélünk senkinek, soha.

FELHŐ A MENNYORSZÁG ELŐTT

Már középső csoportos koromban sem
voltam teljesen őszinte. Csak azért,
hogy egy keresztény lánynak valamiképp
a kedvébe járjak, hirtelen azt kezdtem
hazudni, pontosan tudom, hol a mennyország.
Négyéves lehettem, a lány öt.
Minden erőmet latba vetve azt kezdtem neki
magyarázni, egész pontosan hol a kapu,
egy napsütötte felhő mögötti térben.
Ő sem volt őszinte, nem mondta, hogy hazugság.
Két év múlva, épp karácsony előtt, egy estén,
betévedtem a katolikus templom ajtaján,
nagyjából szemben a Flórián-szoborral.
Nem láttam a menny kapuját, csak lábszárát
és lábfejet, a lábfejen megalvadt a vér, a szög
is rozsdásodni kezdett, de ragyogott még fémesen.
Akkor azonnal kirohantam, utolértem
a többieket, akik vicces dolgokról beszéltek,
megpróbáltam viccelődni én is.
Később, amikor negyedikben megköveztek,
mert nem vagyok keresztény, egyáltalán
nem viccelődtem, akkor sem, mikor
hatodikban a falka élén voltam éppen s a nálam
húsz kilóval könnyebb menekülőt nyakszirten értem.
A menny kapuját ott se láttam, csak később
a feléje tartó huszárcsapatot a Vesztőhely
aradi nyárfái felett, és akkor sem voltam őszinte,
mert alig kaptam levegőt, de ijedt hűgomnak
azt hazudtam gyorsan: nincs semmi baj,
nincs semmi bajom.